

ἐπαναληφθεῖσα διὰ τῆς ἡχοῦς, ἐτάραξε καὶ συνεκίνησεν ἐν-αυτῷ τὴν ψυχὴν τοῦ Ὠλάρ. Ἀπέσπασε τότε τὸ κάλυμμα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Βεβηκαῖα σιωπὴ ἐπεκράτει ἤδη ἐν τῷ κοιμητηρίῳ, ὃ δὲ ὀδηγήσας τὸν ἀπερίσκεπτον Ὠλάρ εἰς τοὺς νεκρωσίμους ἐκείνους τόπους, ἀπεμακρύνετο ταχέως βήλασι, προφέρον πρὸς ἀποχαιρετισμὸν τὰς ἀκολουθοῦς λέξεις.

— Ὅσάκις θελήσῃς νὰ κάμῃς ἐν θαῦμα, κτύπα διαίως τὸν σάκκον τοῦτον.

Ὁ Ὠλάρ ἠκολούθησε μηχανικῶς τὴν συμβουλήν ταύτην. Ἐκτύπησε τὸν σάκκον, καὶ ἐξέπραξε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ εὐρεθῇ μακρὰν τοῦ κοιμητηρίου. Παρευθὺ· χεῖρε· ἄρατοι τὸν περιεβάλον καὶ τὸν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν του, ταχύτερον καὶ αὐτῆς τῆς διανοίας.

Ἄμα εὐρέθη εἰς τὴν οἰκίαν του, ἡ πρώτη αὐτοῦ φροντίς ὑπῆρξε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ προσταυχητήριόν του, καὶ γονυπετῆς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν διὰ τὸ ὅποιον τῷ εἶχε δωρήσει δῶρον τῶν θαυμάτων. Ἀλλὰ φεῦ! ματαίως ἐπροσπάθησε ν' ἀναπολήτῃ εἰς τὴν μνήμην του μίαν κἀν φράσιν προσταυχῆς. Ἐκτύπησε τὸν μαῦρον σάκκον διὰ ν' ἀνέυρῃ τὴν εὐκολίαν τοῦ προσεῖχέσθαι, πληρὴ εἰς μάτην, ἐδιπλασίαζε τοὺς κτύπους, εἰς μάτην ἠνέγκας τὸ ἐντὸς τοῦ σάκκου ἐγκλεισμένον ἄρατον πνεῦμα νὰ ἐκφέρῃ κραυγὰς θρηνώδεις· δὲν κατάρθωται δ' ἄλλως ν' ἀνευθιμῇ οὔτε τὰς πρώτας λέξεις τοῦ Πάτερ ἡμῶν. Ἐντὸς ἐαυτοῦ ὑπὸ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς λύτης, ἔβριψε τὸν σάκκον κατὰ γῆν, τὸν κατεπάτησεν ὑπὸ τοὺς πόδας του, ἐξέφερεν φράς φρικώδεις κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὰ πάντα εἰς μάτην, διότι δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπολαύσῃ ὅ,τι ἐζήτη· δὲν ἠδυνήθη νὰ προσταυχῇ. Ἐν τούτοις φωνὴ τις ἐθρήνη ἐντὸς τοῦ σάκκου, καὶ ἀλλόκοτοι καγχασμοὶ γέλωτος ἠκούοντο ἔξωθεν τοῦ παραθύρου του. Τέλος, ὁ Ὠλάρ ἤκουσε φωνὰς, αἰτίνας, ἀπεμακρυνόμεναι, ἐψιθύριζον. Μητροκτόνε! μητροκτόνε!

Ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης· ὁ Ὠλάρ ἐγινε πανταδίνκμος ὥς πρὸς τὸ κακοποιεῖν. ἄλλ' ὅσάκις ἤθελε νὰ πράξῃ καλὸν, ὁ σάκκος καθίστατο ἀνίσχυρος· διότι ἀπελπισία καὶ δάκρυα ἡτελεύτησε ἐπιρριμένον ἐν Ὠλάρ.

Ὁ Ὠλάρ ἐγινε τόσοι σαρρὸς, ὥστε κἀνὲν δὲν εἶχεν ἀνταγωνιστὴν, τότεν ἰσχυρὸς, ὥστε οὐδαίς τῶν προηγμένων τῆς Σουηδίας ἐξιστοῦτο μὲ αὐτόν. Οἱ πύργοι του ἠριθμοῦντο κατὰ ἐκατοντάδας, ὃ δὲ χρυσοὶ ἀρθῶνως διέλαμπεν ἐν ὧπλιν του ἅμα μὲ τοιαύτην πρόβατιν ἐκτύπων τὸν μαῦρον σάκκον. Ἀλλ' ὦ ματαιότης! Ὁ Ὠλάρ δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην· οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἠθάρνυονσαν πλέον τὸν γλαυκὸν καὶ ἥλιον ὕκνον· ἡ λέξις μητροκτόνε ἠνέθηκε ἀδικόπως εἰς τὰς ἀκοὰς του, ἀν καὶ καμία φωνὴ δὲν ἐπρόφραξε τὴν λέξιν ταύτην. Ἡσθάνετο τύφιν συνειδότος, ἀν καὶ δὲν εἶχε πράξει κἀνὲν ἐγκλημα· ἠίδετο τῆς μητρὸς του τὸν ἔβριπτεν εἰς ἀπελπισίαν, ὡς ἦτο υἱὸς βίολος! αὐτὸς ὅστις ὑπῆρξεν υἱὸς εὐπειθὲς καὶ ἀρωσιωμένος εἰς τὴν ἀγνὴν ἐκείνην γυναῖκα, διαρκούντος τοῦ βίου της, αὐτὸς ὅστις, ὅτε ἠδύνατο νὰ προσεύχεται, προσηυχῆθη ὁσάκις ὑπὲρ αὐτῆς! Ἀπεράτῃς λοιπὸν νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν αἰεὶ γνωστῇ· αἰτίαν λοικτρὰν κατὰστασίν του. Μὴ δυνάμενος πλέον νὰ δέηται αὐτὸς, ἔκρινε καλὸν νὰ ἐμ-

πιστευθῇ τὴν φροντίδα ταύτην εἰς ἀξιοσέβαστόν τινα ἱερέα, ὅστις ὑπεσχέθη νὰ ἱεουργήσῃ τὴν ἐπομένην ὑπὲρ τῆς ἀναπαύσεως ἐκείνης, τῆς ὁποίας ἡ ἀνάμνησις τόσον σκληρῶς κατεδίωκε τὸν Ὠλάρ.

Ὁ Ὠλάρ ἀπεφάσισε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἱεουργίαν ταύτην, ἥτις ἐμελλε νὰ τελεσθῇ τὴν πρωΐαν, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Πρωτὴν ἤδη φορὰν εἰσῆρχετο εἰς ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς συναντήσεώς του μετὰ τοῦ ἀγνώστου.

Ἐλθε τὸν μαῦρον σάκκον ὑπὸ μάλην, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναόν. Μόλις δ' εὐρέθη ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ δύναιμι ἄρατος τὸν ἀπόβωθον ἐκείθεν· τὸ φῶς τῶν λαμπάδων ἐθαμβώθη, ἡ ἐντατοσύργε ἐξέφερεν ἤχον θρηνώδη, ὁ ἱερεὺς ἐντρομος διέκοψε τὰς δεήσεις του, καὶ στεναγμοὶ τοσοῦτον γοεροὶ ἐξῆλθεν τοῦ σάκκου, ὥστε ὁ Ὠλάρ τὸν ἔβριψεν ἄκω· κατὰ γῆς. Ὁ σάκκος κυλινδούμενος συνεκρούσθη μὲ τὴν γωνίαν τοῦ θυσιαστηρίου. Αἶρνης μορφὴ λευκὴ ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἀπῆλθε πρὸς τὸν οὐρανόν, ῥίπτουσα πρὸς τὸν Ὠλάρ βλέμμα οἰκτου. Κρίνατε περὶ τῆς ἀπελπισίας του! ἦτο ἡ σκιά τῆς μητρὸς του! Ναί! ὁ Ὠλάρ ἦτο μητροκτόνος. Ὁ Σατανᾶ· τὸν εἶχεν ὠθήσει εἰς τὴν φρικωδεστέραν καὶ ἀσιδεστέραν τῶν πράξεων! Τὸν εἶχεν ὠθήσει εἰς ἐγκλημα, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἀνθρώπινος γλῶττα δὲν ἔχει κατάρκας ἀναλόγου πρὸς τὴν ὀρίκην τὴν ὁποίαν ἐμπνέει. Ἦτο μητροκτόνος! μητροκτόνος!

Ἀλλὰ οὕτως ὁ γέρον ἐλαίς μὲ θερμὰ δάκρυα, καὶ παρδίδετο εἰς ἀπελπισίαν, ὡς συνμεριζόντο τὰς τύφιν τοῦ συνειδότος τοῦ κατηραμένου υἱοῦ. Ἠγέρθη τῆς ἐδρας του, ἤρχισε νὰ διατρέχῃ μὲ μακρὰ δῆματα τὸν εὐρύχωρον ἐκεῖνον θάλαμον τὸν μόλις ὑπὸ χαυτράς λάμπας πεπαλαιωμένου λύχνου φωτισόμενον. Αἶρνης ἐτήκανε μεσονύκτιον· ὁ γέρον ἐσταμάτησεν· εἶπεν τὸ ὅς πρὸς τὸ ὠρολόγιον· τὸ βλέμμα του ἐλαβεν ἔκτραπιν ἀλλόκοτον, καὶ κατέπεσε χαμαὶ ἐπαναλαμβάνων τὴν λέξιν. Μητροκτόνος!

Μόλις ὁ δωδέκατος κτύπος τοῦ ὠρολογίου ἤγγειλε τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ δυστυχοῦς γέροντος ἤρχισε νὰ σπαράττηται καὶ νὰ κτυπᾷ ὀρμητικῶς τὸ ἔδαφος.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ! ἀνέκραξαν οἱ παρρωτῶτες ἐντρομοί.

Πάταρος βροντῆς ἀναπεκρίθη εἰς τὴν εὐχὴν ταύτην, καὶ ὅρειον σέλας, ὅμοιον πρὸς ὑπερμεγέθη φλόγα, περιέβαλε τὸν οὐρανόν. Τρομερὸν ἦτο τὸ θέαμα τῆς φύσεως! ὁ κεραυνὸς συνυπῆρχε μετὰ τῆς χιόνος, καὶ τὸ ρῶς μετὰ τῆς νυκτὸς.

— Ὁ Θεὸς νὰ ἐλεήτῃ τὴν ψυχὴν του! ἐπανελάσθη οἱ ὀρθόκληοι χριστιανοί.

Ἡ καταιγὶς ἐσύντριψε τὰς ὑέλους τοῦ παραθύρου· αἱ δὲ γυναῖκες ἐξέφερον κραυγὰς τρόμου, διότι, ὡς ἔλεγον, εἶδον μορφὴν ἀνώνυμον φέρουσαν ὑπὸ μάλην μαῦρον σάκκον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐσπαράσσεται τι.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

A. K.